

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: B. T. G.
nar. X
st. přísl. X
pobytem X

proti

žalované: Policie České republiky,
Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje,
odbor cizinecké policie
sídlem Cejl 62b, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 2. 2022, čj. KRPB-44121-17/ČJ-2022-060026

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 9. 3. 2022 žalobce brojil proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 2. 2022, čj. KRPB-44121-17/ČJ-2022-060026 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaná zajistila žalobce za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále také jen „nařízení Dublin III“) na 29 dnů

ode dne 25. 2. 2022 do 25. 3. 2022, tedy od okamžiku omezení jeho osobní svobody (§ 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“).

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla následující skutečnosti. Dne 25. 2. 2022 byl žalobce kontrolován hlídkou policie společně s jiným dalším cizincem na hraničním přechodu Lanžhot na D2 (56 km) ve směru na Brno. Lustrací v systémech byla zjištěna shoda se záznamem v systému EURODAC z Rumunska ze dne 21. 12. 2021.
3. Při podání vysvětlení téhož dne žalobce uvedl, že je svobodný a pochází z Etiopie. Vycestoval přes Súdán a Dubaj do Rumunska. Tam požádal o azyl a dali ho do tábora. Proto odešel z tábora i se spolucestujícím cizincem. Cestovali za pomoci převaděče na podvozku kamionu. Nevěděli, že vystoupili v ČR, nechtěl sem cestovat. V EU žalobce nikdy nebyl. Chtěl by někde v Evropě požádat o azyl.
4. Žalovaná dále odkázala na ustanovení § 129 odst. 1, 3 a 4 ZPC. Podle názoru žalované byly všechny podmínky pro zajištění žalobce splněny. Žalobce pobýval na území ČR bez cestovního dokladu a povolení k pobytu či víza neoprávněně. O tom, do kterého členského státu bude podle nařízení Dublin III žalobce předán, bude rozhodováno v dublinském řízení. Žalovaná podrobně odkázala na právní úpravu obsaženou nařízením Dublin III.
5. Jelikož je možno důvodně předpokládat, že příslušným členským státem je Rumunsko, věnovala se žalovaná otázce, zda v Rumunsku nejsou systémové nedostatky v azylovém systému. Zdůraznila, že Rumunsko je povinno dodržovat své lidskoprávní závazky a nebylo vydáno žádné rozhodnutí, které by deklarovalo v Rumunsku tzv. systémové nedostatky. Ani žalobce sám neuvedl žádné skutečnosti, které by zavdávaly důvody, pro které by se nemohl vrátit zpět do Rumunska. Žalovaná zkoumala poměry v příslušném členském státě na základě na internetu zveřejněných zdrojů (AIDA atd.) datovaných v letech 2020 - 2021. V tomto ohledu žalovaná vycházela z Informace OAMP ze dne 20. 5. 2021.
6. Žalovaná k systémovým nedostatkům uzavřela, že nemá důvod se domnívat, že by v Rumunsku docházelo k takovým nedostatkům v azylové proceduře, a ani není důvod pochybovat o uskutečnitelnosti naplnění účelu zajištění (předání žalobce do příslušného členského státu).
7. Dále žalovaná dospěla k závěru, že v jeho případě není možno uložit zvláštní opatření podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť nemá v ČR žádnou adresu pobytu a nezná nikoho, kdo by jej ubytoval. Nemá ani žádné finanční prostředky a existuje v jeho případě nebezpečí ze zmaření účelu předání do příslušného členského státu EU.
8. Dále se žalovaná zabývala podmínkou existence tzv. vážného nebezpečí útěku a dovodila, že žalobce vstoupil na území ČR bez cestovního dokladu a bez víza, a

zohlednila též jeho předchozí jednání, kdy žalobce požádal na území Rumunska o udělení azylu, ale nesetřval tam a cestoval dále do EU.

9. Konečně žalovaná posoudila zajištění jako přiměřené sledovanému účelu a osobním poměrům žalobce a odůvodnila stanovení počátku a konce doby zajištění ve smyslu lhůt upravených nařízením Dublin III.

III. Žaloba

10. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce prostřednictvím svého ustanoveného zástupce vznesl následující žalobní body. Předně namítl, že žalovaná nedostatečně zkoumala případné systematické nedostatky azylového řízení. Vycházela z Informace OAMP ze dne 20. 5. 2021, která se týká azylového systému v Rumunsku a jejímž jediným autorem je žalovaný. Podle názoru žalobce je tato zpráva neaktuální. Ze samotné skutečnosti, že Rumunsko je demokratický stát, nelze dovodit, že tam nedochází k nedostatkům v azylovém řízení. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 2 Azs 6/2017-19.
11. Dále tvrdil nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nerealizovatelnosti účelu zajištění (přemístění žalobce do Rumunska). Podle názoru žalobce žalovaná se nedostatečně zabývala tím, zdali reálně dochází k transferům žadatelů do Rumunska. Žalovaná nesprávně zvážila realizovatelnost účelu zajištění žalobce, tj. jeho přemístění v rámci dublinského řízení.
12. Žalovaná měla posoudit dostatečně faktickou situaci v Rumunsku. Pokud tak neučinila, porušila ustanovení § 3 správního řádu, neboť nezjistila skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. To činí rozhodnutí rozporným s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

IV. Vyjádření žalované

13. Žalovaná se k věci vyjádřila přípisem ze dne 18. 3. 2022, v němž shrnula obsah napadeného rozhodnutí.
14. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaná uvedla, že se otázkou systémových nedostatků v Rumunsku přezkoumatelně zabývala a svůj závěr, že tamní azylový systém a podmínky přijetí žadatelů o azyl nevykazují takové nedostatky, aby nesly znaky nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Odkázala podpůrně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 96/2017 – 87. Rumunsko není případ země, kam by cizinec nemohl být v souladu s principy dublinského řízení předán.
15. Ke druhému žalobnímu bodu žalovaná uvedla, že v době vydání napadeného rozhodnutí neměla informace o tom, že by rumunská strana nerealizovala transfery na svém území.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 ZPC ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
17. Napadené rozhodnutí tedy krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí, který je zachycen ve správním spisu žalované.
18. Ze **správního spisu** vyplývá, že žalobce byl kontrolován policejní hlídkou dne 25. 2. 2022 v 8:50 hod. na hraničním přechodu Lanžhot. Ve správním spisu je obsažen záznam ze systému EURODAC, podle něhož žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku dne 21. 12. 2021 (ID X), dále protokol o podání vysvětlení ze dne 25. 2. 2022. Při něm žalobce zejm. uvedl, že je svobodný a je v ČR poprvé. Nechce v ČR požádat o azyl. Cílem jeho cesty je pokračovat dále do Evropy. Na území ČR ani v EU nemá žádné vazby či rodinu. Nemá ani nikoho, kdo by za něj složil finanční záruku.
19. Podle Informace OAMP ze dne 20. 5. 2021 je v Rumunsku zajištěno právo na právní pomoc všem žadatelům o mezinárodní ochranu. V azylových střediscích mají žadatelé o azyl nárok na právní pomoc a tlumočení. Všichni žadatelé o azyl jsou ubytováni v přijímacích střediscích. Žadatelé mají právo dále na peněžní příspěvek na stravu, ošatné a kapesné. Nepovolené opuštění střediska či nespolupráce, jakož i porušování ubytovacího řádu může vyústit k odebrání přijímacích podmínek. K dublinskému systému se uvádí, že za rok 2020 Rumunsko obdrželo 3221 dublinských žádostí, přičemž proběhlo 73 transferů. Dublinské řízení je chápáno jako součást řádného řízení.
20. Krajský soud shledal, že žaloba **není důvodná**.
21. Podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že *„členské státy mohou zajistit dotýčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li **vážné nebezpečí útěku** na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění **přiměřené** a nelze účinně použít jiná **mírnější donucovací opatření**“*. Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III platí, že *„[z]ajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotýčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického*

hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.“

22. Podle ustanovení § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“
23. Podle ustanovení § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že „policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za **vážné nebezpečí útěku** se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷⁾, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷⁾ nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷⁾ přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“
24. K jednotlivým žalobním bodům krajský soud uvádí následující argumentaci.
25. V **prvním** žalobním bodě žalobce tvrdil, že žalovaná nedostatečně hodnotila existenci možných systémových nedostatků v rumunském azylovém systému. Žalobce namítá, že žalovaný správní orgán nepostupoval dle čl. 3 odst. 2, druhého pododstavce Dublinského nařízení, když neposoudil faktickou situaci v Rumunsku.
26. K tomu krajský soud uvádí, že napadené rozhodnutí je v tomto ohledu založeno na poměrně srozumitelném byť stručném zdůvodnění, jakým způsobem žalovaná hodnotila otázku systémových nedostatků v Rumunsku. Úvaha žalované rozhodně není nepřezkoumatelná a opírá se jak o podklady založené ve správním spisu (konkrétně Informaci OAMP ze dne 20. 5. 2021), tak i o další poznatky žalované známé z její úřední činnosti.
27. Pokud žalobce argumentuje rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č.j. 2 Azs 6/2017-19 (který se ovšem týkal otázky posouzení systémových

nedostatků azylového systému Německa a Norska), je potřeba říci, že jeho závěry byly korigovány rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, čj. 4 Azs 73/2017-29, a to tak, že *v rozhodnutí o zajištění cizince dle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, za účelem jeho předání do jiného členského státu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, se nemusí správní orgán vyslovit k otázce systémových nedostatků ve státě, kam má být cizinec předán, jsou-li současně splněny tři předpoklady: taková námitka nebyla v řízení před správním orgánem vůbec uplatněna; správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům ve státě předání nedochází; a o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti.*

28. S argumentací opřenu o tvrzenou existenci systémových nedostatků v rumunském azylovém systému se správní soudy setkávají opakovaně. Nejvyšší správní soud se tímto problémem zabýval kupř. v rozsudcích ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018 - 20 ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018 - 23. V uvedených judikátech Nejvyšší správní soud vycházel z předpokladu, že při výkladu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení je nutné respektovat zásadu vzájemné důvěry, která vychází z práva EU. Společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, č. C-411/10 a C-493/1, ve věci *N. S. a dalších*, ve kterém tento obecný závěr Soudní dvůr vyslovil ještě za účinnosti nařízení Rady ze dne 18. února 2003, č. 343/2003 (tzv. Dublin II.), avšak aplikovatelný je i za současné právní úpravy].
29. Pro úplnost lze dodat, že absenci obecně známých skutečností, z nichž by bylo lze dovozovat, že by Rumunsko nebylo schopno zajistit adekvátní podmínky žadatelům o azyl, Nejvyšší správní soud potvrdil (na půdorysu obdobných námitek) i v usneseních ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 Azs 256/2019 - 30, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 5 Azs 308/2019 - 37, či ze dne 26. 2. 2020, č. j. 4 Azs 347/2019 - 56, a především pak v novějších rozsudcích ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 Azs 397/2020 - 26, a ze dne 16. 4. 2021, č. j. 5 Azs 372/2020 - 28. Nesdělí-li tedy cizinec v řízení o zajištění relevantní výhrady či obavy ve vztahu k zemi, kam má být předán, nelze po žalované rozumně požadovat, aby prováděla rozsáhlé dokazování s cílem podrobně zjistit situaci v této zemi. Tato povinnost leží zejména na Ministerstvu vnitra, které závazně rozhoduje o samotném předání. Žalovaná v řízení o zajištění musí vycházet z obecně známých skutečností o stavu a případných nedostacích azylového systému dané země, z poznatků ze své úřední činnosti a také z výpovědí zajištěných cizinců (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2021, č. j. 7 Azs 91/2021 - 23, přístupný na www.nssoud.cz).
30. V posuzovaném případě stěžovatel při podání vysvětlení dne 25. 2. 2022 potvrdil svou identitu a sdělil, že nemá žádný doklad totožnosti. Popsal svou cestu do Evropy z Etiopie přes Súdán a Dubaj do Rumunska, kde ztratil cestovní doklad. Naposledy cestoval na podvozku kamionu a vystoupil v ČR. Jinak je cíl jeho cesty nejasný, ví jen, že chce jet dále do Evropy. Žalobce jednoznačně uvedl, že nechtěl v ČR požádat o azyl a nechce se vrátit v žádném případě do Rumunska.

31. Lze žalované přisvědčit, že žalobce neměl s rumunským azylovým systémem žádné negativní osobní zkušenosti. Žil v uprchlickém táboře, kde evidentně mohl uspokojovat svoje základní životní potřeby. Zkušenost žalobce tedy nevypovídá o žádných skutečných systémových nedostatcích v Rumunsku, kde žalobce pobýval nejprve v hotelu a pak v uprchlickém táboře. Samotná neochota vrátit se do Rumunska nemůže být považována za indicii stran systémových nedostatků v azylovém systému.
32. Stran posouzení podmínek v Rumunsku lze poukázat na hodnocení Nejvyššího správního soudu obsažené v již citovaném rozsudku ze dne 11. 9. 2018, č.j. 4 Azs 141/2018-21, které vyznívá tak, že *„rumunský azylový systém není dokonalý a jsou v něm oblasti, které lze zlepšit. To však platí pro prakticky jakýkoli stát EU, jen v různé míře. Tyto nedostatky (i kdyby podstatná část z nich byla skutečně prokázána) nelze ovšem pokládat ve světle výše uvedené judikatury Soudního dvora EU za tak zásadního charakteru, aby je bylo možné posoudit jako systémové nedostatky, nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu.“* S tímto hodnocením se krajský soud zcela ztotožňuje.
33. Krajský soud ve vztahu k Rumunsku uzavírá, že v současné době nejsou důvodné pochybnosti o tom, že by měly v tomto členském státě existovat tzv. systémové nedostatky v azylovém systému (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, čj. 4 Azs 73/2017-29, dále také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2020, č. j. 4 Azs 248/2019 – 65, přístupné na www.nssoud.cz).
34. Ke **druhému žalobnímu bodu** krajský soud uvádí následující. Žalobce tvrdí, že jeho předání do příslušných členských států EU je krajně nepravděpodobné či dokonce nemožné. Ke svému tvrzení žalobce však nedoložil žádné statistické údaje, ani takové zdroje informací neoznačil. Ze statistik citovaných v Informaci OAMP ze dne 20. 5. 2021 vyplývá, že za rok 2020 bylo uskutečněno 73 transferů (tzn. přemístění) cizinců do Rumunska.
35. Krajský soud k výkladu statistických údajů v kontextu otázky uskutečnitelnosti účelu zajištění poukazuje na názor uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2016, č. j. 10 Azs 256/2015-55, podle něhož *„ze statistik, které vypovídají o nízké až mizivé úspěšnosti předávání cizinců do jiného členského státu Evropské unie v minulém období, nelze mechanicky a bez dalšího dovozovat, že i do budoucna absentuje reálný předpoklad dosažení účelu zajištění [§ 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a článek 28 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států].“* Viděno touto optikou jsou tedy statistická data pouhé jednotliviny, které nedokazují, že pro futuro nebudou transfery do Rumunska probíhat. Kromě toho data z roku 2020 vypovídají spíše o tom, že se transfery do Rumunska uskutečňovaly, i když již byly evropské země zasaženy vlnou pandemie koronaviru.

36. Krajský soud tedy nesdílí závěr žalobce o tom, že účel zajištění žalobce (přemístění do Rumunska) bylo neuskutečnitelné, neboť tímto směrem nepředložil soudu žádné důkazy a ani z podkladů pro rozhodnutí ani obecně známých skutečností takový závěr neplyne.

VI. Závěr a náklady řízení

37. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
38. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se ani jedné ze stran náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II. a III).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. března 2022

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce